

БРОЈ 23

На реверу школског новинарства

БрОШ
ШКОЛСКИ ЧАСОПИС

5 ГОДИНА
РЕЧИ
КОЈЕ
ОСТАЈУ

октобар 2026.

Јубиларно издање

Година VI, бр. 23, 2026.

Оснивач и издавач:

ОШ „Светозар Марковић”,
Бродарево

📍 **Адреса:**

Пионирска улица, бр. 1
31305 Бродарево

☎ **Телефон:** 033/777-102

Факс: 033/777-373 033/ 777-650

✉ **E-mail школе:** ossmarkovic1@gmail.com

E-mail часописа: skolskicasopissm@gmail.com

Уредници:

Елдина Шеховић

Саида Шеховић

Сарадници:

др Амел Курбеговић (директор)

Милан Цмиљановић (новинар)

Сабрина Аломеровић

Ервина Бећировић

Емира Ровчанин

Дизајнер и технички уредник:

Елдина Шеховић

Лектура:

Саида Шеховић

Реч директора

Дуго времена смо били у једном медијском мраку, мало се знало о нашим активностима, није било интересовања за мала места и мале школе као што је наша. Али у тим малим срединама живе и раде велики и упорни људи. Они својим радом изграђују путеве који постају доступни свима. Данас када имамо једну озбиљну медијску платформу која прати и промовише све наше активности, видљиви смо и препознатљиви као савремена школа. Ми креирамо, стварамо и пласирамо чланке, вести, емисије и кроз квалитетно креиран програм стварамо јасну слику улоге и значаја школе и школства у Бродареву.

БрОШ је једно креативно и с пажњом осмишљено електронско гласило. Он је у данашњој ери кратких вести и информација постао бренд са препознатљивим карактеристикама озбиљних промотивних новина. Сам назив је нешто што је посебно и носталгично јер је јасна асоцијација на Бродарево и школу. Пројекат где се истичу вредности наше школе има посебан значај и улогу. Све у свему, БрОШ је украс или накит на реверу свих нас који радимо и стварамо заједно.

Ентузијазам који је чувао континуитет

Тај осећај ентузијазма највише имају они који су од првог издања били носиоци идеје и посла који је требало завршити како би се сачувао континуитет часописа. Пола деценије ентузијазма, развоја идеје и стваралаштва били су довољан материјал да се саграде чврсти и стабилни темељи. Данас, из ове перспективе, јасно је да заслугу ништа не може умањити и то ме посебно радује. Новинарство је важна полуга у друштву данашњице, па самим тим наша обавеза је да, онолико колико је у нашој моћи, помажемо и развијамо стваралаштво код младих који, добро обучени, постају изузетни новинари, спикери, водитељи и креатори часописа. БрОШ је чак и више од очекиваног оправдао своју мисију и визију промоција нашег школског живота и рада. БрОШ је оријентир и показатељ колико смо урадили, шта и колико тога можемо односно имамо снаге, енергије и воље да ствари усмеравамо у правцу успеха и наредног развоја. Када направимо ретроспективу јасно се види утицај и улога школског часописа БрОШ.

У корак са временом

БрОШ се развија на здравим принципима и садржајима уз несебичну подршку руководиоца овог пројекта и свих сарадника који су идејни творци његовог назива и концепта. Јасно се види и осећа дух једног вре-

др Амел Курбеговић

мена, траг садашњости, а посебно ће имати своју вредност у будућности коју у овом тренутку из објективних разлога не препознајемо. Часопис сазрева, а тако долази и његова историјска улога и значај, не само за школу већ и за друштвену заједницу. Савремено друштво прати савремене медије, они се морају прилагођавати времену у коме настају како би опстали и били занимљиви читаоцима. Ја, искрено, не видим да постоји нека баријера која може бити кочница у развоју ове идеје. Наш тим је спреман на све изазове јер период који је иза нас је сведок да БрОШ-у предстоји сигурна и светла будућност. Још једном бих ставио акценат на уреднице и тим колега и ученика који су се окупили око једне идеје којој су се несебично посветили. Наравно, волонтерски, са пуно жеље и енергије теже ка узвишеном циљу. То је водиља одрживости која се вештачки није изродила већ искреном жељом и снагом духа и ентузијазма. Моје мишљење је да не треба битно мењати концепцију садржаја и идеју која је привукла љубитеље читања, али треба ићи у корак са временом и градити модеран медиј који ће бити увек бољи и напреднији.

Млади стварају, БрОШ расте

То је она бит и суштина коју смо током лета разматрали, стварали стратегију и уводили оне карике које свакако треба да буду кључ успеха. Ученици који имају таленат у писању, који познају савремене технологије и они који желе да се додатно истичу у свом стваралаштву, имају идеалну прилику за то. Циљ је да они постепено, већ од трећег разреда, буду део тима, да имају своје рубрике, своја задужења и да корак по корак граде своју новинарску каријеру. Колико сам приметио заинтересованост је велика и то је још један показатељ да да слободне наставне активности иду у смеру да они сами бирају, а не да им нудимо и намећемо садржаје. Њихова улога је јасна, доминантна и кључ је успеха развоја школског часописа или боље речено - ученичког часописа. Ученици најбоље знају, виде и разумеју потребе и улогу у заједници. Ми смо ту да им све омогућимо и будемо замајак, али и носилац њихове идеје. Уколико они то буду озбиљно схватили и желели - ту је успех загарантован. Наши ученици свакако то желе, хоће и могу. То сведоче њихови успеси, досадашњи рад и залагање, а и бројне емисије и часопис који слави пола деценије.

Нека најбоље странице тек буду написане

Похвално је што нама часопис није наметнут, већ се родила идеја која је попримила све симпатије и постала, поред наше Ученичке задруге, бренд школе и Бродарева. То је изузетан успех за релативно кратко време постојања. Сигуран сам у будућност и развој нашег БрОШ-а као и свих ста-

рих и нових пројеката. Посебно се радујем да постоји идеја унапређења, односно развоја наше идеје. То је довољан мотив да часопис напредује и јача своје капацитете. Он ће, као и претходних година, пратити и осветљавати пут васпитања и образовања у Бродареву, а уједно бити и узор за друге и веће школе и друштвене заједнице. У то сам уверен и сигуран. Ове године школа слави свој 107. рођендан. У том периоду образовала је и васпитала велики број ученика који су били поносни на њу, као и данашње генерације. То је кључ успеха који се не смије занемарити. Зато ћемо ићи у корак са временом, настојати да сачувамо оно што је вредно, али и да стварамо ново, ослушкујући потребе ученика, школе и заједнице. Верујем да ће БрОШ и у годинама које долазе бити део тог развоја - да ће бележити, чувати и промовисати све оно што у нашој школи настаје, али и отворати простор новим генерацијама ученика да кроз њега искажу своје идеје, знање и креативност. Ако смо за ових пет година изградили темеље на којима БрОШ данас стоји, онда је на генерацијама које долазе да на тим темељима граде још већи, савременији и садржајнији школски медиј. Нека БрОШ и даље буде наш заједнички глас, хроничар школског живота и својеврсни чувар времена - место на којем ће остајати записано све оно што смо заједно стварали, али и подстицај да стварамо још више и боље. Јер школа није само оно што се дешава данас, школа је и траг који остављамо генерацијама које долазе.

Речи оних који су стварали часопис

БрОШ

Траг који остаје у речима

Почетак рада на *БрОШ*-у памтим као време испуњено ентузијазмом, идејама и оном посебном врстом узбуђења коју носи стварање нечег новог. Нисмо имали готов рецепт, нити смо знали како ће изгледати оно што смо замислили. Имали смо вољу, радозналост и храброст да покушамо. Разговарали смо, смишљали, мењали, враћали се на почетак и поново тражили најбоље решење. И управо из тог заједничког трагања, корак по корак, настајао је *БрОШ*.

Емира Рованин

Бити први лектор часописа за мене је представљало велику одговорност, али и посебну част. Лектура никада није била само исправљање правописних и граматичких грешака. Она је, пре свега, брига о језику, јасноћи и лепоти написане речи. Посебно ми је било важно да текстови младих аутора остану њихови – да сачувају њихов глас, начин размишљања и искреност, а да истовремено буду јасни, прецизни и језички правилни. Нисам желела да звуче „одрасло“. Желела сам да остану аутентични, само мало сигурнији и лепше обликовани.

У тој улози постојала је и једна посебна драж – свест да можда учествујемо у стварању нечега што ће прерасти почетне замисли и постати традиција. Када данас погледам уназад, управо та помисао даје тим првим корацима додатну вредност.

Верујем да је језик срж сваког новинарства. Њиме преносимо информације, мисли, осећања и ставове, али њиме градимо и однос према читаоцу. Једна погрешна реч понекад може променити смисао, једна добра реченица може задржати пажњу, а права реч на правом месту може обичан текст претворити у причу која се памти.

Зато ми је било важно да млади новинари од самог почетка разумеју да неговање матерњег језика није пуко учење правила. То је учење одговорности према ономе што говоримо и пишемо. То је способност да пронађемо праву реч, да јасно изразимо мисао и да будемо свесни снаге коју речи имају. Језик није ограничење креативности – он је простор у којем креативност добија свој прави облик.

Из те потребе настала је и рубрика посвећена језику. Желела сам да о језику разговарамо тако да никоме не буде досадно. Језичке недоумице су свуда око нас – чујемо их, пишемо их и понекад понављамо, а да нисмо ни свесни да постоји другачији и правилнији начин. Зато нисам желела класичну рубрику испуњену сувопарним правилима. Желела сам да ученици застану пред неком речју, да се запитају, да примете језик око себе, да питају и проверавају. И, можда најважније – да се не плаше тога што нешто не знају.

Ако смо кроз ту рубрику успели да некога научимо да пажљивије слуша, говори и пише, да постане сигурнији у свом изражавању и да заволи језик који свакодневно користи, онда је она испунила своју сврху.

Ипак, када помислим на прве године БрОШ-а, најпре се сетим људи. Разговора. Енергије. Заједничког стварања. Оног посебног тренутка када се идеја, која је до јуче постојала само у разговорима и белешкама, одједном појави пред нама као стваран, завршен часопис.

Можда је управо то највећа вредност једног школског часописа. Не само оно што остане на одштампаној страници, већ оно што се догоди са људима који су те странице стварали. Науче да слушају једни друге, да прихвате другачију идеју, да трагају за бољим решењем, да буду одговорни према ономе што објављују. Науче да њихов глас има вредност.

Зато бих будућим члановима редакције пожелела само једно – да пишу. Да пишу и онда када мисле да немају шта да кажу. Да питају, истражују, греше, исправљају и покушавају поново. Да не трагају увек за савршеним текстом, већ за добром причом. Јер сваки текст је прилика да нешто сазнамо, нешто научимо и оставимо траг.

Чувајте језик, али се играјте њиме. Будите храбри у идејама, али одговорни према чињеницама. И никада не заборавите да иза сваке написане речи стоји неко ко ће је прочитати.

А **БрОШ** немојте посматрати само као часопис. Посматрајте га као место сусрета – идеја, људи, знања и различитих гласова. Као место на којем се учи да се мисли, говори, слуша и ствара. Јер можда ће се једног дана, када све друго избледи, управо по некој реченици, некој причи или неком гласу неко сетити вас.

А иза свега нека увек остане оно највредније што новинарство може да сачува – **истина, одговорност и поштовање према читаоцу.**

Четири слова, пет година приче

Од идеје до имена

Пре пет година, док смо са много ентузијазма, енергије и жеље радили на покретању школског часописа, састајали смо се, размењивали идеје и били у сталном контакту и ван тих сусрета. Имали смо много замисли о томе како би наш часопис требало да изгледа, шта би требало да донесе својим читаоцима и по чему би био препознатљив. Ипак, једна ствар нам никако није полазила за руком – нисмо успевали да пронађемо право име.

Сабрина Аломеровић

На једном од састанака предлога није било довољно, па смо одлучили да не журимо. Свако је требало да размисли, а веровали смо да ће се права идеја појавити онда када за њу дође прави тренутак. И управо се тако догодило. Идеја ми је синила сасвим спонтано, током једног сасвим обичног дана, док сам обављала свакодневне кућне послове. Помислила сам: **БрОШ – Бродаревска основна школа.**

Одмах ме је привукла игра слова, једноставност и звучност самог назива. Али, осим очигледне везе са школом, у њему сам препознала и једну дубљу симболику.

Наша школа је својеврсни културни украс овог места, а часопис је, на неки начин, њен мали украс. Брош је одувек био више од обичног украса – дискретан, вредан и упечатљив детаљ који се с поносом носи, чува и често преноси кроз време. Управо у томе препознала сам симболику нашег часописа.

БрОШ је требало да буде место у којем ће се чувати највреднији трагови школског живота – дечије идеје и стваралаштво, успеси и догађаји, сећања и приче, тренуци који би без њега можда остали само у нашем сећању, а временом били заборављени.

Тако су се у само четири слова спојиле две приче: скраћеница Бродаревске основне школе и симболика броша као вредног и трајног украса. Настало је име које је било једноставно, другачије и довољно упечатљиво да постане препознатљив знак нашег часописа.

Када сам предлог представила члановима тима, прихваћен је једногласно. Било ми је посебно драго што су у њему препознали управо оно што сам и сама видела – нераскидиву везу са школом, али и симбол вредности, трајања и поноса. Био је то један од оних малих тренутака који нам се у први мах можда не учине нарочито важним, а тек са временске дистанце схватимо колико су заправо значајни.

Данас, када **БрОШ** обележава пет година постојања, посебно ме радује што је једно име, настало готово сасвим спонтано, постало део идентитета наше школе. За тих пет година **БрОШ** је растао заједно са својим ученицима, њиховим идејама, радовима, успесима и успоменама. Кроз његове странице пролазиле су генерације ученика, а свака од њих оставила је свој траг.

Можда су брошеве данас у великој мери заменили беџеви и неки савременији симболи, али њихова основна вредност остаје иста – брош је украс који се чува, који не губи своју вредност и који се са поносом носи. Тако доживљавам и **БрОШ**.

Посебно је лепо када једна мала идеја, настала у сасвим обичном тренутку, временом добије своју причу. Данас **БрОШ** за мене више није само занимљива игра слова. То је име које је постало препознатљиво, име које припада нашој школи и које већ пет година чува део њеног живота.

И можда је управо у томе његова највећа вредност – што је од једног једноставног предлога постао симбол школе, њених ученика и свих оних који су својим радом, идејама, временом и љубављу уткали део себе у његових првих пет година. Ако је брош украс који се чува и преноси кроз време, онда верујем да ће и **БрОШ** још дуго чувати оно највредније што једна школа има – своје људе, своје приче и успомене које вреди сачувати.

*Наш часопис у свом имену носи место у
којем настаје и школу која га ствара.*

Добра идеја - прозор у свет

Трновит је пут до звезда, до сваког правог циља, пројекта, постигнућа. Сама замисао осветљава тај, врло често, пут поплочан неизвесношћу.

Оснивање новинарске секције било је један природан след покретања школског електронског часописа. Потреба за материјалом значила је ангажовање ученика, а ученике је прво било потребно увести у свет новинарства, њима стран и непознат. Први степенник било је увођење ученика у новинарски (публицистички) стил писања, овладавање реченицом која се радикално разликује од писања састава књижевноуметничким стилем.

Ервина Бећировић

Из ове перспективе гледано, било је ту много несигурности, али је то савладала једна велика жеља за креативношћу и нечем што је ново и другачије. Највећи аниматор било је трагање за добрим фотографијама, одабир, осмишљавање наслова чланака, потрага за њиховим текстом у новом издању часописа ... Све то доносило је неку радост у очима деце која школу и књигу доживљавају онако како треба – као прозор у свет!

Мени као филологу школски електронски часопис у Бродареву донео је и лекторске воде, што је значило придржавање савремене правописне норме, разрешавање језичких недоумица и сталну тежњу ка пажњи читалаца. Касније, радећи у другој школи на часопису, искуство из школе у Бродареву било је драгоцено. Истичем одличну сарадњу са уредницом Елдином Шеховић, која је од почетка имала врло јасну и децидирану визију часописа као сублиматору свих школских активности, постигнућа и вредности. Мој утисак је да **БрОШ** временом превазилази школске и локалне оквире, те да својом ангажованошћу стреми ка регионалном расту у идејном смислу. Посебно истичем општинске литерарне и ликовне конкурсе који су окупили децу пријеполских основних школа – љубитеље слике и писане речи – на једном месту.

Школски електронски часопис у Бродареву пролазио је кроз различите фазе, али са сигурношћу се може казати да је свака наредна фаза била напреднија од претходне, доносећи нове идеје, рубрике, занимљивији дизајн и колорит. Јубилеј је само потврда истрајног рада на идејној концепцији часописа, те преданости оних који темељно раде како би сваки нови број угледао светлост дана.

Младим журналцима саветујем што богатије читалачко искуство и непрекидан рад на изоштравању критичког мишљења без кога нема квалитетног новинара, а школском електронском часопису **БрОШ** желим још много издања, рој идеја и перо које не пресушује!

Јер добра идеја увек пронађе свој пут.

Saša Šehović

Пет година под кровом од ријечи

Ријеч је једина клица из које израста непролазност. Године су прошле откако је наш часопис *БрОШ* пустио своје прве коријене, не слутећи да не гради само странице од папира, већ отворен дом за све оне који у ријечима траже уточиште и смисао, разговор и прилику да буду виђени.

Моја прича са *БрОШ*-ом започиње прије двије године, када сам се прикључила уредништву и преузела улогу лектора. Затекла сам снажну визију, али и велику одговорност да тај пут наставим даље и развијам га.

Протекле двије године биле су за мене интензивно путовање кроз свијет ученичког стваралаштва на ком сам учила како да послушкупем, препознам суштину и пронађем праву мјеру измеђи форме и садржаја. Сваки нови број био је нова лекција – о стрпљењу, сарадњи, одговорности, али и о радости коју доноси заједничко стварање.

Тамо гдје ријеч постаје живи сусрет

Уређивати *БрОШ* значило је удахнути живот страницама и прелити их преко ивица папира у сам живот. Значило је стално тражити разнотежу између књижевне естетике и организационе стварности, са јасним циљем да часопис не остане омеђен само својим корицама. Наше књижевне вечери постале су круна тог настојања. Оно што је започело као текст на страници добијало је глас, боју, покрет и присуство на сусретима који су окупљали талентоване љубитеље пера наше општине. Нема љепшег и узвишенијег осјећаја него кад посматрате младе људе како стидљиво, а храбро износе своје стихове и приче пред публику. У тим тренуцима *БрОШ* престаје да буде само часопис и постаје простор сусрета, подршке и охрабрења.

Тихим кораком кроз мелодију језика

Из лекторске перспективе, мој рад био је непрекидно трагање за равнотежом између језичке правилности, јасноће и мелодичности сваког написаног текста. Рад са младим талентима тражи мекоћу и посебан сензибилитет – лектор овдје не смије да спута ауторску емоцију нити да огруби стваралачки полет, већ да му помогне да пронађе свој пуни, природни сјај.

Ниједан часопис не настаје сам. Иза сваке странице стоје ученици који пишу, наставници који их подстичу, родитељи који пружају подршку, сарадници који отварају врата новим идејама и сви они који вјерују да дјечија ријеч заслужује простор. *БрОШ* наставља да расте, да слуша, да биљежи, да чува тренутке који чине наш школски живот, све док постоје они који желе да пишу, читају, истражују и стварају нове приче, нове идеје и нове странице нашег часописа. А странице су, као и увијек, спремне да их дочекају.

Више од школског часописа

Оно што је у почетку била само идеја, временом је постало место сусрета речи, стваралаштва и људи. Постало је део живота наше школе, али и део мог професионалног пута – прича која је расла заједно са нама.

Од самог почетка визија је била јасна – створити часопис који неће само информисати, већ ће подстицати креативност, читање и писање, развијати дигиталну писменост и повезивати ученике, наставнике и школу са заједницом.

Иза нас је више од 600 уређених страница, малих сведочанстава о животу наше школе. Иза тог броја стоји једна идеја која је временом расла, мењала се и прерасла своја првобитна очекивања. БрОШ је растао – садржајно, организационо и технички.

За мене је рад на БрОШ-у временом постао много више од школског задужења. Од самог оснивања, **као руководица уредничког тима**, у овај часопис уткала сам много времена, идеја, рада и стваралачке енергије. Сваки број захтевао је осмишљавање тема, планирање, прикупљање материјала, разговоре са ученицима, наставницима, родитељима и члановима локалне заједнице, писање и уређивање текстова, фотографисање, дизајн и техничку припрему.

Временом смо изградили јасну организацију рада. Сваки члан тима добио је своја задужења и рубрику, а ученици су кроз рад редакције добили прилику да истражују, постављају питања, пишу, разговарају са различитим саговорницима и представе своју школу на другачији начин.

Посебан део приче на који смо јако поносни, чине литерарни и ликовни конкурси општинског нивоа, изложбе, радионице, промоције и доделе награда које је БрОШ покретао и организовао. Иза сваке од тих активности стајали су бројни договори, припреме и сарадња, али је сваки труд добијао смисао у тренутку када би ученици са осмехом примили признање за свој рад.

Много труда улагано је и у сам изглед часописа. Добар текст треба представити на прави начин, повезати га са фотографијом, дизајном и целокупном причом броја. Управо је тај спој речи, слике и идеје оно што БрОШ чини препознатљивим.

БрОШ није само запис о школским догађајима. Он има и своју образовну вредност – његови садржаји служе као наставно средство, подстицај за читање, разговор, истраживање и стваралачки рад. Он је постао део живота наше школе и својеврсна хроника једног школског времена. Када погледам његове странице, не видим само бројеве часописа. Видим ученике који су расли са БрОШ-ом, њихове прве текстове, идеје, успехе и осмехе. Видим колеге, сараднике и све оне који су својим радом допринели да ова прича траје.

Елдина Шеховић

Зато је БрОШ за мене **много више од часописа**. Он је део мог професионалног стварања, али и део мене. У њега су уткане године рада, време, мисли и идеје, па и они тихи тренуци када су се у касним ноћним сатима рађале нове замисли и обликовале приче. У његовим страницама остао је мој лични печат – у свакој речи, идеји и детаљу којем сам поклањала пажњу.

Волела бих да у годинама које долазе БрОШ настави да расте, да отвара простор за нове идеје, прихвата нове технологије и прати време које се мења, а да при том сачува оно највредније због чега је и настао – да се види, чује и вреднује оно лепо, креативно и подстицајно што настаје у нашој школи.

Јер неке приче постану велике не зато што су почеле великим плановима, већ зато што су људи веровали у њих, чували их и изнова им додавали нешто своје.

Мали - велики јубилеј са Миланом Цмиљановићем

Поводом петогодишњице постојања школског часописа *БрОШ*, наш позив са великим задовољством прихватио је Милан Цмиљановић, дугогодишњи новинар, који је са ученицима и запосленима поделио своје знање, искуство и поглед на новинарство. Разговарали смо о значају школског новинарства, његовој улози у животу школе и могућностима које оно пружа младима да истражују, постављају питања, бележе догађаје и својим речима чувају траг о времену у којем одрастају.

Посебно нам је значило Миланово задовољство што БрОШ постоји и што већ пет година окупља ученике и наставнике око идеје да школско новинарство буде простор за стваралаштво, истраживање, учење и развијање радозналости.

Од питања до приче – мали новинари уче од великог професионалца

Са ученицима је реализовао и радионицу током које их је упознао са пет основних новинарских жанрова – вешћу, извештајем, интервјуом, репортажом и коментаром. Кроз разговор и конкретне примере ученици су имали прилику да сазнају како настаје новинарски текст, шта једно добро новинарско питање чини важним и колико су за новинарски посао значајни радозналост, прецизност, одговорност и способност да се чује и забележи прича другог.

Посебан тренутак радионице био је када су ученици из непосредног искуства могли да виде како изгледа интервју – ученица новинарске секције Амила Балија представила је интервју који је реализовала управо са Миланом Цмиљановићем. Тако је искуство школског новинарства добило свој пуни смисао: ученици су имали прилику да уче од професионалца, али и да покажу оно што су сами научили и стварали кроз рад у БрОШ-у.

Захваљујемо Милану Цмиљановићу на издвојеном времену, стручности и спремности да своје искуство подели са нашим ученицима. Верујемо да је овај сусрет још један важан корак у развоју младих новинара и лепо поглавље у петогодишњој причи нашег часописа. Са жељом да се ова сарадња настави, радујемо се неким новим сусретима, разговорима и причама које ћемо заједно забележити.

О историји ђачког новинарства

Пријепоље има дугу и светлу традицију новинарства. Прве новине штампане су 1. фебруара 1932. године, а покренуо их је дипломирани правник Миливоје Жугић. Тада је пријепољска општина имала свега 17% писменог становништва, а Жугић је продао очеву ливаду да би одштампао први лист.

Сличан подвиг догодио се само четири године касније у Каменој Гори. У родном селу првог новинара са ових простора, Окице Глушчевића (1858–1898), родиле су се и прве ђачке новине. Покренули су их ученици каменогорске основне школе са својим учитељима, браћом Миодраговић, Радишом и Миодрагом. Први број штампан је у Македонији, у Битољу, а тираж је био чак хиљаду примерака.

Деценијама касније, Пријепоље је наставило да негује ову вредну традицију. Маја 1992. године у Пријепољу је одржан Пети сабор ђачког новинарства који је окупио чланове редакција свих школских новина из Србије. Овај скуп говори о великом значају који је тада имало ђачко новинарство, али и о важној улози коју је у тој мисији имала општина Пријепоље.

БрОШ на реверу ђачког новинарства

Најдужи континуитет у овом веку има часопис ученика ОШ „Светозар Марковић“ у Бродареву. У години када се обележава 90 година ђачког новинарства у општини Пријепоље, часопис *БрОШ* слави мали-велики јубилеј – пет година излажења и 22 објављена броја. Из тог континуитета произашао је и врхунски квалитет.

Она латинска изрека **Номен ест омен (Име је знак)** најбољу потврду, данас и овде, има управо у *БрОШ*-у. Часопис прелепог имена, асоцијативног и симболичног, постао је украс своје школе. Заслужено се *БрОШ* налази на *реверу ђачког новинарства*. Почев од самог имена, преко зналачки осмишљеног уредничког концепта и квалитетних литерарних и ликовних радова ученика, па све до савременог дизајна и техничког уређења иза кога стоји Елдина Шеховић, руководилац Тима за школски часопис, заједно са Саидом Шеховић, уредницом часописа.

Није се *БрОШ* затворио у двориште своје школе, већ је своје странице отворио за све ученике из свих основних школа пријепољске општине.

То чини већ традиционалним расписивањем годишњих конкурса на одређену, увек актуелну тему. Ти конкурси су постали посебан украс часописа. На њима равноправно учествују и ученици других школа, а *БрОШ* награђује и објављује најбоље литерарне и ликовне радове.

Тема последњег конкурса била је „Један дан без интернета“, а свечаност доделе награда најуспешнијим учесницима одржана је под слоганом „Буди присутан, а не само повезан“.

Наслови и теме конкурса, као и сама свечаност, на убедљив и конкретан начин дају одговор на питање: Зашто треба штампати школске новине и због чега је важно ђачко новинарство? Уплетени у свакојаке друштвене мреже, млади су изашли из сигурне зоне која негује праве вредности. У тој зони на издисају је, уз друге вредности, и штампано новинарство. Зато је драгоцен *БрОШ*. Он је постао украс и одговор на велику потребу за вредностима које нуди. Зато досадашњи бројеви *БрОШ-а* *вреде више од хиљаду гроша*.

У суседству, у Црној Гори, уз покровитељство Европске уније покренута је национална кампања „Подршка штампаним медијима“. Посебна пажња поклања се најмлађима, па се у „причама о новинама и знању“, намењеним ђацима, каже: Новинари прво истражују. Затим питају. Онда проверавају. На крају пишу причу. Мали новинари *БрОШ-а* пишу **велике приче**. Нека се тако у недоглед настави. Пет година *БрОШ-а* су за чисту петицу. Нека овај мали-велики јубилеј буде прва страница у писању будуће монографије бродаревског новинарства.

Све честитке целом тиму који ради на осмишљавању и прављењу овог листа. Верујем да ће *БрОШ* и даље светлети на реверу ђачког новинарства. Срећно у даљем раду!

*Милан В. Цмиљановић,
новинар*

Тренуци са новинарске радионице

Бројеви БРОУ-а
ВРЕДНЕ ВИНЕ ОД
ХИЉАДУ ГРОША
(ПОСВЕТА ОТИМА КОЈИ
УЧЕСТВУЈУ У ПРАЗНИЦИ БРОУ-а)

Милан Р. Ђукић-оточа,
МОДИРАТ

Трајом добре приче